

відносяться до навчання, ретельніше вивчають способи боротьби з внутрішніми проблемами і потім використовують це у повсякденному житті.

Ми вважаємо, що відповідальності належить велика роль у формування лідерських якостей майбутніх психологів у закладі вищої освіти, і від неї напряду залежатимуть показники розвитку їх позитивних особистісних якостей і психологічного благополуччя у подальшій професійній діяльності.

Харківська-Дзюба Ж.В.
Науковий керівник: Грибко О.В.
НТУ «ХП»

РОЗВИТОК ІНШОНАЦІОНАЛЬНИХ ГРОМАД У СВІТІ

У контексті бойових дій на території України та потреби у постійному міжнародному включенні до розв'язання конфлікту, українці за кордоном є не лише зберігачі ідентичності, але й стратегічний соціокультурний ресурс. Вони стають активними агентами, які нагадують світовій спільноті про значущість та необхідність міжнародної підтримки в умовах конфлікту.

Розвиток будь-яких національних громад за кордоном базується на низці теоретичних основ, які враховують соціокультурні, економічні та політичні аспекти взаємодії між країнами та їхніми громадами. Деякі ключові теоретичні підходи до розвитку громад за кордоном включають такі.

1. Теорія транснаціонального розвитку: вивчає вплив міграції та глобалізації на розвиток громад, підкреслює важливість транснаціональних зв'язків і взаємодії між різними культурами й економічними системами.

2. Теорія соціального капіталу: акцентується на важливості соціальних відносин та мереж для розвитку громад, сприяє взаємодії та обміну ресурсами між членами громади.

3. Теорія сталого розвитку: зорієнтована на забезпечення економічного і соціокультурного зростання, не шкодячи природному середовищу, та створенню стійких та тривалих громад.

4. Теорія культурної інтеграції: підкреслює важливість збереження та

розвитку культурної ідентичності при здійсненні взаємодії між різними культурами в глобальному контексті.

5. Теорія участі громади: зосереджена на важливості активної участі місцевих жителів у процесах прийняття рішень, сприяючи сталому розвитку та ефективній громадській діяльності.

Ці теоретичні підходи надають концептуальний простір для розуміння та впровадження стратегій розвитку громад за кордоном, враховуючи усі аспекти їхнього функціонування в глобальному вимірі. Адже національна громада за кордоном є важливим елементом збереження та розвитку національної ідентичності зокрема й українців у глобальному контексті. Перше і найважливіше, що надає національній громаді за кордоном значущість, – це збереження унікальності та багатства української культури, мови та історії в інших країнах. Це місце, де українці можуть практикувати та передавати свою мову, святкувати традиції та вшановувати історію свого народу. Громада за кордоном стає засобом для збереження та підтримки української культурної спадщини в іноземних середовищах.

Друге, це місце, де українці можуть знаходити підтримку та спільноту у чужому оточенні. Громада створює можливість для взаємодії, обміну досвідом та взаємної допомоги між українцями, які перебувають за кордоном. Це сприяє формуванню позитивного психологічного клімату та відчуттю спільності, що є важливим для самовизначення та стабільності громади.

Третє, національна громада за кордоном може впливати на подолання викликів та реалізацію ідей в інтересах України. Це може бути платформою для обговорення та вирішення проблем, пов'язаних з українською діаспорою та сприяти активній участі українців у справах країни.

Отже, національна громада за кордоном виступає не лише як місце для збереження ідентичності, але й як потужний ресурс для взаємодії та внесення вагомого внеску у розвиток та представлення України у світі. Додатково, національна громада за кордоном має потенціал стати мостом між Україною та іншими країнами, сприяючи розширенню міжнародних зв'язків та

взаєморозуміння. Члени громади, взаємодіючи з представниками інших національностей, можуть сприяти побудові позитивного іміджу України, сприяти обміну культурними цінностями та розвивати дипломатичні відносини.

Хмилко Б.С.
Науковий керівник: Гура Т.В.
НТУ«ХП»

ОСОБЛИВОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ АДАПТАЦІЇ У ПІДЛІТКІВ-СИРІТ

Щорічно десятки тисяч сиріт виходять із сирітських установ у самостійне життя, і більшість з них не вміють адаптуватися до нових умов життя. А в результаті це призводить до: безробіття, злиднів, злочинності, алкоголізму або наркоманії, суїциду. І лише 10% сиріт може адаптуватися в суспільстві. Тому основна місія дитячого будинку - допомогти в соціальній адаптації вихованців.

Соціальна адаптація може розглядатися і як процес, і як результат. З педагогічної точки зору нам важливо, щоб цей процес був цілеспрямованим і керованим. Основною метою (результатом) цілеспрямованої роботи з соціальної адаптації в сучасних умовах можна вважати формування соціально активної особистості, здатної до творчої діяльності, націленої на самореалізацію, що встановила стійку гармонійну систему відносин з іншими людьми, суспільством, до себе самого. Соціальна адаптація дітей-сиріт, є одним з основних компонентів соціального захисту та показником соціальної захищеності дітей-сиріт і дітей, які залишилися без піклування батьків. Соціальна адаптація вважає успішне освоєння вихованцями соціальних ролей у системі суспільних відносин.

Процес соціальної адаптації відбувається через формування і розвиток навичок ведення домашнього господарства, самообслуговування, трудових умінь і навичок. Процес соціальної адаптації складається з кількох етапів: перший етап - підготовчий. Він протікає до моменту включення вихованця в соціальну групу і пов'язаний з визначенням його статусу, проведенням соціальної діагностики, яка передбачає ознайомлення з особливостями його